

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 14

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ, διήγημα Walter Scott. — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυροῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτόρου Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἄσκι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσιν τὴν λήξαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Διήγημα WALTER SCOTT

Κατὰ μίμησιν τῆς Ἑλεονώρας τοῦ Bürger

Ἡ ὠρῖα Ἑλένη ἀφυπνίζεται ὑπὸ τρομακτικῶν ὄνειρων, καὶ τὸ βλέμμα προσελούσα ἐπὶ τῆς γενωμένης ἤδη πορφύρας τῆς ἡμέρας: «Ἀλλοίμονον! ἀγάπη μου, ἀργεῖς πολὺ! Εἶσαι λοιπὸν ἐπιόρκος ἢ ἀπέθανες;» ἀνακραῖζει.

ὑπὸ τὴν βασιλικὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀνδρείου Φρειδερίκου, εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν παράτολμον σταυροφορίαν: οὐδὲ λέξις περὶ τῶν πολέμων τῆς Παλαιστίνης ἔφθασεν ἵνα πληροφόρησιν τὴν Ἑλένην περὶ τῆς τύχης τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἐκαμον τέλος ἀνακωχὴν πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τοὺς Σχρακηνούς καὶ ἕκαστος ἵππότης ἀπῆλθεν ἵνα σπογγίσῃ τὰ δάκρυα τῆς φίλης του.

Ὁ στρατὸς ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρίδα του φάλλον φαῖδράς ἐπωδούς: ἡ πρασίνη δάφνη, τὸ σύμβολον τῆς νίκης, ἐκυμάτιζε παραπλευρῶς τῶν λοφείων.

Γέροντες καὶ νέοι, πατέρες καὶ υἱοὶ συνωστίζοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ: καὶ ἡ θερμῶδης βοή, ἡ χαρὰ, τὰ ἀρμονικὰ ἄσματα ἀντισταθμίζουσι τὴν λύπην.

Πλεῖστοι παρθένοι ἀνευρίσκουσιν ἐκάστη τὸν πιστόν της ἐραστὴν καὶ μετὰ λυγμῶν τοὺς περιπτύσσονται, καὶ ἀλληλοδιαδόχως

τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τὸ μεῖδιμα ἀναφαίνονται εἰς τῆς νεάνιδος τὴν φυσιογνωμίαν.

Οὔτε χαρὰ οὔτε μεῖδιμα διὰ τὴν περιλυπὸν Ἑλένην! μάτην παρακολουθεῖ τὴν στρατιάν: παρ' οὐδενὸς δύναται νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ Γουλιέλμου, ἂν ἦνε ἐπιόρκος ἢ ἀπέθανεν.

Ἡ πολεμικὴ στρατιὰ διέβη καὶ ἀπεμακρύνθη: ἡ Ἑλένη ἀποσπᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ὑπὸ πικρᾶς παραφορᾶς κυριευθεῖσα, κλαίει ἐν ἀγρίᾳ ἀπελπισίᾳ.

«ὦ! ἐγέρθητι, τέκνον μου, τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς: μὴ λυποῦ εἰς μάτην: οὐδέποτε τὰ δάκρυα ἀνακαλοῦσι τὴν ἄσφατον καρδίαν ἐραστοῦ ἐπιόρκου.

— ὦ μήτηρ μου! ἔγινεν ὅ,τι ἔγινεν, ὅ,τι ἐχάθη, ἐχάθη διὰ παντός: ὁ θάνατος, ὁ θάνατος μόνος δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ: ὦ! εἶθε νὰ μὴ ἐγενώμην!

«ὦ! ἄς συντριβῇ ἡ καρδία μου, πάραυτα ἄς συντριβῇ! ἄς πῆν τὸ αἷμα τῆς ζωῆς μου ἢ ἀπελπισία! δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ τέρψις ἐπὶ γῆς, οὔτε θέσις ἐν τῷ οὐρανῷ.

— Ὑψιστε! μὴ δίδῃς ἀκρόασιν εἰς τὸ ἀσθενές σου πλάσμα, ἀνέκραζεν ἡ εὐλαβὴς μήτηρ μὴ τὸ καταδικάσῃς διὰ τὴν βλασφημίαν του, δὲν ἔνοιε τί λέγει.

«Εἰπέ, κόρη μου, τὸ Πάτερ ἡμῶν! ἀνάθεσον τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἔλεός του! ἡ θέλησίς του μετέβαλε τὴν εὐτυχίαν σου εἰς δυστυχίαν, δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ τὴν δυστυχίαν σου εἰς εὐτυχίαν.

— ὦ μήτηρ, μήτηρ, τί εἶνε ἡ εὐτυχία; ὦ μήτηρ, τί εἶνε ἡ δυστυχία; ὁ ἔρωσ τοῦ Γουλιέλμου μου ἦτο δι' ἐμὲ ὁ οὐρανός ἐπὶ γῆς, χωρὶς αὐτὸν ἡ γῆ μοὶ εἶνε ζῆσις.

«Πρὸς τί νὰ ἰκετεύω τὸν ἀπηνῆ οὐρανόν, ἀφοῦ ὁ ἀγαπητός μου Γουλιέλμος ἀπέθανε; δι' ἐκεῖνον μόνον ἐδεόμην, καὶ ὅλαί μου αἱ προσευχαὶ ἀπέβησαν εἰς μάτην.

— Πλησίασον εἰς τοὺς βωμούς, τέκνον μου, καὶ παῦσον τοῦ νὰ κλαίῃς: ἡ ταπεινὴ καὶ εὐλαβὴς προσευχὴ θὰ σοὶ ἐξαγγίσῃ τὸ ἄλγος.

— Οἱ βωμοὶ ἀδυνατοῦσι νὰ σθέσωσιν αὐτὸ τὸ πῦρ ἢ νὰ πρᾶνωσιν αὐτὴν τὴν λύπην: οἱ βωμοὶ ἀδυνατοῦσι νὰ εἴπωσι πρὸς τὸν νεκρόν: Ἐγέρθητι καὶ ἀνάβλεψον.

» ὦ ἄς συντριβῇ ἡ καρδία μου, πάραυτα ἄς συντριβῇ! Εἶσαι ὁ Θεὸς μου, Ἀπελπισία! Ἡ χεὶρ τοῦ οὐρανοῦ βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ, πᾶσα προσευχὴ ματαία.

— Κύριε, συγχώρησον τὸ ἀσθενές σου πλάσμα! Δὲν γνωρίζει τί ἡ γλῶσσά τῆς προσφέρει, μὴ τὴν κρίνῃς πῶσως διὰ τοῦτο.

» Ἀποσβῆσον, τέκνον μου, τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτὴν θλίψιν, ἀνάθεσον τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸ ἔλεός του, ἵσως τὸ οὐράνιον πῦρ τῆς εὐλαβείας μετατρέψῃ τὴν δυστυχίαν σου εἰς εὐτυχίαν.

— ὦ μήτηρ, μήτηρ, τί εἶνε ἡ εὐτυχία! ὦ μήτηρ, τί εἶνε ἡ δυστυχία; Χωρὶς τὸν Γουλιέλμον μου, τί θὰ ἦτο ὁ οὐρανός, ἢ μετ' ἐκεῖνου τί θὰ ἦτο ὁ ἄδης;»

Οὕτω ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ τῆς μέμφεται τῶν αἰωνίων βουλῶν καὶ ἐξυβρίζει τὰς θείας δυνάμεις, ἐνῶ τηκομένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, ἀποσύρεται εἰς τὸν σιωπηλόν της θάλαμον ἐπὶ μονήρους πύργου.

Ἐπληττε τὸ στήθος, συνέσπκ τους βραχιόνας ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἡμέρα διήρουν, καὶ οἱ ἀστέρες ἐπῆλθον ἵνα ἐπιτύχωσι τὴν λάμψιν των διὰ μέσου τῶν νέλων.

Αἶφνης, κράξ! ἡ ἀνωθεν τῆς τάφρου ἀνηρημένη γέφυρα κατέρρευσε: καὶ ὁ καλπασμός ἵππου ἐκρότησεν ἐπὶ τῆς γεφυρᾶς.

Ἠκούσθη ὁ ἄχηρός τοῦ χαλυβὸς κρότος καθ' ἣν στιγμὴν ἀρίππευσεν ὁ ἀναβάτης: εἶτα βραδύς ἠκούσθη βηματισμός ἀνὰ τὰς βαθμίδας τῆς περιστροφικῆς κλίμακος.

Ἀκούσατε, ἀκούσατε! κρούσαι ... τόκ,

τόκ !... κλαγγή ὄπλων ἀσθενῆς ἀντηχεῖ... ὁ σύρτης καὶ τὰ κλειθρα κροτοῦσι... τέλος φωνή τις ψιθυρίζει τὰς λέξεις ταύτας :

« Ἐξύπνησον, ἐγέρθητι τῆς κλίνης, ἀγάπη μου ! Τί ἔκαμνες, Ἐλένη ; Ἐγρύπνεις ἢ ἐκοιμάσο ; ἦσο φαιδρὰ ἢ τεθλιμμένη, ἐσκέπετο ποσὼς εἰς ἐμέ, ὠραία μου ;

— Ἀγαπητέ μου ! ἀγαπητέ μου !... Τόσον ἀργὰ ἐν μέσῳ τῆς νυκτός !... Ἐγρύπνουν, ἐκλαίον διὰ σέ, πολὺ ὑπέφερα ἀπὸ τῆς αὐγῆς· ποῦ ἦσο λοιπόν, Γουλλιέλμει ;

— Ἐἶχον ἀργήσει ὀλίγον νὰ ἱππεύσω. Μόλις ἐφθάσα ἐξ Οὐγγαρίας ἀνέβην τὸν ἵππον μου, ἀφοῦ ἡ σκοτία ἠπλώθη ἐπὶ γῆς· καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν ἡμῶς εἰς τὰ σύνορα προτοῦ ὁ πρωϊνὸς κώδων σημάνη.

— ὦ ! μείνον ἀπόψε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὅπως σέ θερμάνωσιν αἱ περιπτύξεις μου ! ὁ ἀνεμος πνέει παγετώδης διὰ μέσου τῶν λευκακωνθῶν... ὁ ἡγαπημένος μου εἶνε ψυχρὸς ὡς ὁ θάνατος.

— Ἄφες τὸν ἀνεμον νὰ πνέη διὰ μέσου τῶν λευκακωνθῶν ! Ἀνάγκη ἀπόψε ν' ἀναχωρήσωμεν ὁ ἵππος εἶνε πλησίον ἐδῶ, ὁ πτερινιστὴρ ἀποστίλβει, ἀδύνατον νὰ παραμεινῶ μέχρι τῆς χαρρυγιῆς.

» Ἐμπρός, ἐμπρός καὶ ταχέως ! Ὁ ἀνάβης ὀπίσθιν τοῦ μαύρου μου λιθουκῶ ἵππου· ὑπεράνω ὀρίων καὶ φραγμῶν, θὰ διανύσωμεν ἑκατὸν μίλλια διὰ μιᾶς ἵνα εὐρωμεντὴν νυμφικὴν κλίνην.

— Ἐν ὄρα νυκτός ! Ἐκατὸν μίλλια ἐν ὄρα νυκτός ! ὦ ! μείνον, φίλιτατε Γουλλιέλμει ! Ὁ κώδων σημαίνει μεσονύκτιον, ὄραν ζεφεράν καὶ φρικώδη ! ὦ ἀγαπητέ μου, μείνον ἕως οὗ ἐξημερώση.

— Ἰδέ, ἰδέ ! ἡ σελήνη εἶνε ὠραία ! φρονῶ ὅτι θὰ φθάσωμεν ταχέως. Ἄνελθε, καὶ ἐμπρός ! Διότι προτοῦ ἐξημερώση θὰ ἔχωμεν ἤδη φθάσει εἰς τὴν συζυγικὴν παστάδα.

» Ὁ μαῦρος λιθουκὸς ἵππος χρεμετίζει, ὁ χαλινὸς ἀντηχεῖ, ἀγῶμεν, καὶ ταχέως, καὶ κᾶθησον. Ἡ τελετὴ εἶνε ἑτοιμος, ὁ θαλαμὸς ἐστολισμένος, οἱ συμπόται συνῆλθον καὶ μᾶς ἀναμένουν. »

Ὁ ἔρωσ τὴν παραφέρει καὶ τῇ ἀφαιρεῖ πάντα φόβον : ὄρμη, σπύδει, ἀναθαίνει ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου καὶ συμπλέκει τοὺς ὠραίους τῆς βραχίονας περὶ τὴν ζώνην τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Γουλλιέλμου.

Καὶ οὐρρά ! οὐρρά ! καλπάζουσι ταχέως, ταχέως ὡς ἡ ἀστραπή· καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, οἱ λίθοι ἀναοῖδουσι λαυρίδας πυρός.

Καὶ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, χωρὶς τὸ βλέμμα των νὰ ἠδύνατο πρὸς στιγμὴν νὰ προσηλοῦτο ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, ὄρος, κοιλάς καὶ λειμῶν, καλύθη καὶ πύργος, διαφεύγουσι ταχέως, ταχέως παρ' αὐτοῦς.

« Κρατοῦ στερεῶς... φοβεῖσαι ;... ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά... ὁ ἵππος μου εἶνε ἐλαφρὸς... κρατοῦ καλῶς ! φοβεῖσαι ; — ὦ ὄχι ! » εἶπεν ἐκείνη ἀσθενῶς : « ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον κατηφῆς καὶ τόσον κρύος ;

» Τί σημαίνουν τὰ ἄσματα αὐτὰ καὶ οἱ πένθιμοι φθόγγοι ; διατί ἐκρωξεν ἡ γλαυξ ; — Εἶνε ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τῶν νεκρῶν, εἶνε ἄσμα νεκρώσιμον διὰ πτώμα ἐνταφιασθέν.

» Μὲ τὰ ἄσματα καὶ τὰς δεήσεις σας, περὶ τὴν χαρρυγιὴν δύνασθε νὰ ἐνταφιάζετε τοῦς

νεκρούς· ἀπόψε ὀδηγῶ ἔφιππος τὴν νεαράν μου μνηστὴν εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα.

Ἐλθέ μετ' ἐπιτελεῖον τῶν ψαλτῶν σου, ψυχοπομπὴ τοῦ τάφου, ἐλθέ νὰ τονίσῃς τὸ ἄσμα τοῦ ὑμεναίου. Ἐλθέ ἱερεῦ, νὰ εὐλογῆσῃς τὴν τελετὴν τῶν γάμων. Ἐλθετε ὅλοι, ἀκολουθεῖτέ με. »

Τὰ ἄσματα καὶ οἱ κώδωνες διακόπτονται : τὸ φέρετρον καταπίπτει τὸ ἐνταφιασθέν πτώμα ἐγείρεται, καὶ ἐν ἄκρῃ σπουδῇ, ἡ συνοδεία ὅλη παρακολουθεῖ τὸν φρενήρη καλπασμὸν τοῦ μαύρου ἵππου.

Καὶ δεύουσιν ἐμπρός ! ἐμπρός ! ὁ ἵππος θορυβωδῶς χρεμετίζει, πνοὴ ἀσθματικὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλοντος στήθους τοῦ ἱππέως, ἐνῶ ἐπιταχύνουσι τὴν φρενήρη των πορείαν.

« ὦ Γουλλιέλμει, πρὸς τί αὐτὴ ἡ παράλογος βία, ποῦ λοιπόν εὐρίσκεται ἡ νυμφικὴ παστάς ; — Εἶνε μακρὰν πολὺ, εἶνε χαμηλὴ, ὕγρα, στενὴ καὶ παγερά, ὦ κόρη δύσπιστος.

— Δὲν θὰ ἔχῃ θέσιν δι' ἐμέ ; — Ὅθ' ἔχῃ δι' ἀμφοτέρους... τάχυνον, τάχυνον, ἵππε μου, τὴν πορείαν σου ; »

Καὶ κεντᾶ τὸν ἐκμανῆ ἵππον ἐπὶ γεφύρας ἀντηχούσης, ἀνωθεν παφλαζόντος ὕδατος.

Τρρά ! τρρά ! καλπάζουσι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· φλάκ ! φλάκ ! κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης· τὸ μαστίγιον ὑψοῦται, ὁ πτερινιστὴρ ἀποστίλβει, πῦρ ἀναοῖδουσι οἱ λίθοι.

Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ διαβαίνουνσι πετώντες ὄαση, ἄλση, θάμνους· δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ διαβαίνουνσι πετώντες χώρας, πόλεις καὶ πύργους.

Φοβεῖσαι ; φοβεῖσαι ;... ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά· φοβεῖσαι διότι φεύγεις ἔφιππος μετ' ἐμοῦ ; Οὐρρά ! οὐρρά ! οἱ νεκροὶ εἶνε ταχεῖς !

— ὦ Γουλλιέλμει μου, ἄφες τοὺς νεκρούς ! « Βλέπεις ἐκεῖ, βλέπεις ; Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ὅποιον ταλαντεύεται καὶ τρίζει ἐν μέσῳ τῶν συριγμῶν τῆς θυέλλης ; — Εἶνε ἀγγύνη, καὶ ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου, καὶ ὁ καταράτος τροχὸς· φονεὺς τις εἶνε ἐκεῖ προσδεδεμένος.

» ὦ ! ἐδῶ, προσότα· βαίνουμι εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα· καὶ μετὰ τὰς ἀλύσεις σου, θὰ ἐκτελέσῃς τὸν χορὸν τοῦ αἰχμαλώτου ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ τῆς μνηστῆς μου. »

Καὶ ταχέως, ταχέως ! Κλάκ, κλίκ, κλάκ ! τὸ κατεσχισμένον πτώμα κατέρχεται καὶ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀπὸ τοῦ ὄασου πνέων ἀήρ, μιγνύεται πρὸς τὴν ἀγρίαν συνοδείαν.

Τρρά ! τρρά ! καλπάζουσι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· φλάκ, φλάκ ! κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης· τὸ μαστίγιον αἰμάσσει, ὁ πτερινιστὴρ ἀποστίλβει, πῦρ ἀναοῖδουσι οἱ λίθοι.

Πῶς ἔβλεπον φεύγοντα τ' ἀντικείμενα ἄτινα ἡ σελήνη ἀσθενῶς ἐφώτιζε ! πῶς ἔβλεπον φευγούσας τὰς σκιὰς αὐτὰς ! πῶς ἔφωγεν ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ ὁ οὐρανὸς ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των !

« Φοβεῖσαι ; φοβεῖσαι ; Ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά, καὶ οἱ νεκροὶ ταχεῖς ἐν τῇ πορείᾳ των ! Φοβεῖσαι λοιπόν τοὺς νεκρούς, πιστὴ Ἐλένη ;... — ὦ ! ἄφες ἐν τῇ ἡσυχίᾳ των τοὺς νεκρούς !

— ὦ ἵππε μου, μαῦρε λιθουκὸς μου ἵππε ! μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸν ἀλέκτορα· ὦ ἵππε μου, μαῦρε λιθουκὸς μου ἵππε, αἰσθάνο-

μαι τὴν ὄρσον τῆς πρωΐας· προσεγγίζει εἰς τὸ τέμα τῆς ἡ πορεία.

« Οὐρρά ! οὐρρά ! οἱ νεκροὶ εἶνε ταχεῖς· ἡ μνηστὴ, ἡ μνηστὴ φθάνει ! καὶ ἐντὸς μικροῦ θὰ εὐρωμεν τὴν νυμφικὴν παστάδα, διότι ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία μου, Ἐλένη. »

Βραδέως στραφεῖσα ἐπὶ τῶν σκωριώντων τῆς στροφίγγων θύρα τις ἠνεώθη καὶ ὑπὸ τὰς ὠχρὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης, ἐπεφάνη ἐκκλησία καὶ πύργος.

Τὰ νυκτερινὰ πτηνὰ ἐπτοήθησαν καὶ ἀπέπτησαν, ἐκπέμποντα κραυγὰς πενθίμου, καὶ ἠκούσθησαν αἱ κατηραμένοι ψυχὰι παράγουσαι θόρυβον ὅμοιον πρὸς τὸν ψόφον τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων.

Ἰπεράνω τῶν τάφρων καὶ τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν, ὁ Γουλλιέλμος ἀφῆκε νὰ ὀρμήσῃ ὁ διάπυρος τοῦ ἵππου, εἶτα, αἰφνης, πρὸ ἀνοικτοῦ τάφου, ἐσταματήσῃ τέλος τὴν πλάνητα πορείαν του.

Ἡ περιχειρὶς του ἀποσπάται καὶ παραιτεῖ τὰ ἡνία, ἡ χαλυβδίνη περικεφαλαία καταπίπτει χαμαί. ὁ θώραξ ἀφίνει γυμνὰ τὰ ἄσκρακα τοῦ στήθου, ὁ πτερινιστὴρ ἐγκαταλείπει τὴν αἰμάσσουσαν του πτέρναν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ παραιτοῦσι κενὰς τὰς θέσεις των, ἡ σὰρξ ἀποσπάται τῶν ὀστέων καὶ τῆς Ἐλένης οἱ βραχίονες δὲν περιβαλλοῦσιν εἰμῆ φρικώδη σκελετόν.

Ὁ μανιώδης ἵππος ἀποπνέει πῦρ καὶ καπνόν, καὶ πειῶν τεράστιον ἄλμα, ἐξαμιζέται εἰς τὸν αἴθρον ἀέρα καὶ ἐγκαταλείπει τὴν Ἐλένην χαμαί.

Κατὰ στιγμὰς ἡμιωρώμενα, κατὰ στιγμὰς ἡμιακουόμενα, τὰ ὠχρὰ φάσματα περιπίπταντα τριγύρω τῆς νεανίδος, τελοῦντα τρομερὸν χορὸν, καὶ ὠρύνονται τὸ πένθιμον τοῦτο ἄσμα :

« Καὶ ἐάν τὰς καρδίας μας συντρίβῃ τὸ ἄλγος, θὰ ἐπαναθλιπώμεν τὰς βουλὰς τοῦ οὐρανοῦ ! » Τῆς Ἐλένης ἡ καρδιὰ παρήτησε τὸ σῶμά της· ὁ Θεὸς νὰ τῇ ἀπονεύμῃ χαριν.

¶*

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις τῶν δύο συνεταίρων καθ' ἣν στιγμὴν τοὺς συνητήσαμεν εἰς τὴν ἑπαυλιν Λὰ Νοβίς.

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἐξήρχετο πλέον τῆς οἰκίας της, ἐκ φόβου μὴ συνήντα τὸν Δαγκέρ, ἢ τὸν Βωφόρτ.

Ὅσον καὶ ἂν μετεβλήθη, καὶ μελονότι δὲν ἀνεγνωρίσθη πρὸ τινος ὑπὸ τοῦ Κρασκοκνάτα, ἐφοβεῖτο ἐν τούτοις.

Ἡ κόμη της εἶχε λευκανθῆ, τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶχον παρακμάσει, ἀλλ' ὑπάρχει τι μηδέποτε μεταβαλλόμενον, οἱ ὀφθαλμοί. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὡς πάντοτε μαῦροι, φαεινοί, βαθεῖς τὴν ἐκφρασιν.

Ὅσακις ἠναγκάζετο νὰ ἐξέρχεται ἐφόρει

πυκνότερον πέπλον αποκρύπτοντα ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πρόσωπόν της, εἰς τρόπον ὥστε πολλακίς ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κρέιλ, διεσταυρώθη πρὸς τὸν Βωφόρτ, χωρὶς οὐδὲ κἄν ἐκεῖνος νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν χωρικὴν ἐορτὴν τὴν δεθεῖσκαν παρὰ τοῦ Βαλόν, ὁ Γεράρδος ἔλαβε σύντομον ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Πέτρου Βωφόρτ.

«Μὴ λησμονήσητε νὰ ἔλθητε ὅπως μὲ ἴδητε. Μοὶ τὸ ὑπέσχεθητε.»

Ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα του.

— Βλέπεις! Σοὶ τὸ εἶχον εἶπει.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ θέσις αὐτῆ, ἥς ἔβλεπε πάντοτε τὸ ἀδιέξοδον, καθίστατο ὁσημέραι μᾶλλον πολὺ πλοκος δι' αὐτήν.

Ὁ Γεράρδος, μὴ ἔχων τὸ ἀπόγευμα ἐργασίαν, μετέβη εἰς τοῦ Βωφόρτ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Ὁ Βωφόρτ διέμενεν εἰς τὸ πρὸς τὴν ἐξωχὴν ἄκρον τοῦ Κρέιλ, ἐν ὠραία οἰκίᾳ ἐγειρομένη εἰς τὸ βάθος ἀπεράντου κήπου δενδρόφυτου.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας εὐρίσκατο ἐν τῷ κήπῳ, περιφερόμενος μικροῖς βήμασι, μόνος καὶ τὴν κεφαλὴν κλίνων ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅτε ὁ Γεράρδος τὸν συνήτησεν ὀδηγηθεὶς ὑπὸ θεράποντος.

— Καλημέρα, ἰατρέ... πῶς ἔχει ἡ μήτηρ σας;

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Κατ' ἀρχὰς ἡ ὁμιλία περιστράφη ἐπὶ ἀδιαφόρων ἀντικειμένων.

Αἴφνης καὶ ἄνευ προοιμίων:

— Ἐχετε ἀδελφὴν θελκτικὴν... τί γοητευτικὴ κόρη! Πόσον ἡ μήτηρ σας θὰ ἦνε δι' αὐτὴν εὐτυχής... Εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης ἐτελέσθη ἡ ἀποθῆσις της... καὶ ὁ Ροβέρτος Βαλόν, τὸν ὁποῖον χθὲς συνήτησα, μοὶ φαίνεται ὅτι παραφόρως τὴν ἀγαπᾷ... Ἄλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἐμοῦ...

Ἡ συνδιάλεξις των διήρκεσε μέχρις ἐσπέρας.

Ὅτε ὁ Γεράρδος τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀπομένει λίαν συγκεινημένος. Ἡ χειραψία τῶν δύο ἀνδρῶν ὑπῆρξε δεσμός, δι' οὗ συνεδέθησαν αἱ ψυχαὶ των καὶ συνωμολογήθη ἡ φιλία των.

Ὁ Γεράρδος εἶνε περίφροντις καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε πληκτικὸν εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατόριον τῆς παρὰ τὸν Λεῖγρηρ οἰκίας, καίτοι ὁ εἰσδύων εἰς αὐτὸ ἦλιος τὸ φαιδρύνει διὰ τῶν ἐρυθρῶν του ἀκτίνων. Ἡ Σοφία ρεμβαζει· σκέπτεται τὸν Ροβέρτον· ἡ ζωὴ της εἶνε ἤδη πλήρης ὄνειροπολημάτων· εἶνε ἀφηρημένη· ἡ ψυχὴ της ἀπέμεινεν εἰς τὴν ἑπαυλιν Λά Νοβίς, πέραν ἐκεῖ, μεταξύ τῶν δένδρων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μαρκελίαν, φοβεῖται βλέπουσα τὴν κατῆρξιν τοῦ υἱοῦ της.

Τί ἄρα οἱ δύο ἄνδρες νὰ εἶπον, κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο;

Τὴν ἀφηγήθη ἄρα ὁ Βωφόρτ:

Φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ὅχι ὅτι φοβεῖται κίνδυνον, περιπλοκὴν τινὰ τῶν πραγμάτων ὡς πρὸς αὐτήν.

Ἄλλὰ ποθεῖ διακαῶς ν' ἀκούσῃ περὶ τοῦ συζύγου της... νὰ μάθῃ πῶς διαγεῖ... νὰ καταστῇ ἐπὶ μᾶλλον ἐνήμερος τῆς καρδίας ἐκεῖνης ἀπὸ τῆς ὑποίας αὐτὴ ἐξωρίσθη.

Τὸν ἀγαπᾷ, τὸν Βωφόρτ, διαπύρως ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ὁ χρόνος οὐδόλως ἐμετρίασε τὴν ἀφοσίωσίν της.

Καὶ τέλος, ἐρωτᾷ τὸν Γεράρδον!

— Τὸν εἶδες;

Οὐδὲ τὸ ὄνομά του ἀπήγγειλε.

— Ναί, καὶ αὐτὸ μ' ἐπέβαλεν εἰς λύπην... Τὸν δυστυχῆ...

— Τὸν λυπεῖσαι, ἠρώτησε φρίσσουσα.

— Ναί.

— Εἶνε ἀσθενής;

— ὦ! πολὺ ἀσθενής, ἀναμφιβόλως...

— Καὶ δὲν δύνασαι νὰ τὸν θεραπεύσῃς, σὺ ὁ τόσον ἀπὸ τοῦδε ἰκανὸς καὶ πεπειραμένος;

— Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πείρα ποσῶς δὲν ὠφελοῦν εἰς τὴν ἀσθενείαν του.

— Λοιπόν, τὸν ἔχεις διὰ θάνατον;

— Τὸ νόσημά του δὲν ἔχει κανὲν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα... Ὑποφέρει ἐκ μιᾶς ἀναμνήσεως... Ἡ καρδία του εἶνε βαθέως προσβεβλημένη ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας, καὶ τοῦτο τῷ φέρει τὸν θάνατον... ἐξασθενεῖ ἡμέρα τῇ ἡμέρα...

Ἡ Μαρκελίνα ὄλονεν τὸν ἐρωτᾷ, περιδεής.

— Καὶ σοὶ ἀφηγήθη τὸ αἷτιον διὰ τὸ ὁποῖον ὑποφέρει;

— Ὅχι, ἐμάντευσα μόνον ὅτι ἐν τῷ βίῳ του, ἐν τῇ νεότητί του, γυνὴ τις ἐπαίξε πρόσωπον ἀπαίσιον... γυνὴ τις ἡ ὁποία τὸν φονεύει, ὅσος καὶ ἂν παρήλθεν ἔκτοτε χρόνος... γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀναμφιβόλως, αὐτὸς ὁ τόσον ἀγαθός, ἀκέραιος καὶ προσηνής...

Καί, πληξας τὴν τράπεζαν διὰ νευρικοῦ κινήματος, ἀνέκραξε:

— Τὴν ἀθλίαν! τὴν ἀθλίαν!

Ἡ Μαρκελίνα ἐξέτεινε τὸν βραχίονα ἵνα τῷ ἐπιβάλλῃ σιγὴν.

— Σιώπα, εἶπε διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης...

Διατί τὴν καταδικάζεις; Τὴν γνωρίζεις; Γνωρίζεις τὰ καθεκαστα;

— Ὅχι, δὲν τὴν γνωρίζω καὶ οὐδὲν γνωρίζω ἄλλο, εἰμὴ ὅτι συνέτριψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἡμέρᾳ λήθης, ἀναμφιβόλως, ἐν ἡμέρᾳ ἰδιοτροπίας, ἴσως, δίχως βεβαίως νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν καταστροφὴν ἣν ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ ἡ λήθη αὐτῆ καὶ ἡ ἰδιοτροπία. Δι' αὐτὸ τὴν ὀνομάζω ἀθλίαν...

— Ἐσο ἐπιεικής, υἱέ μου... πιθανὸν ἡ γυνὴ αὐτῆ νὰ μὴ ἦνε τόσον ἐνοχος ὅσον τὴν ἐκλαμβάνεις...

— Διατί τὴν ὑπερασπίζεσαι, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζεις;

— Καὶ διατί σὺ τὴν προβάλλεις, ἀφοῦ ἐπίσης δὲν τὴν γνωρίζεις;

— Τῷ ὄντι. Ἐγὼ ἄδικον. Τοῦτο διότι τὰ δάκρυα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μ' ἐθίζαν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἐκλαυσε;

— Πικρῶς. Ὁ πόνος του, ὡς φαίνεται,

εἶνε πάντοτε πρόσφατος... ἡ πληγὴ του πάντοτε ἀνοικτὴ.

— Τί τὸν συνεβούλευσες;

— Τὴν λήθην, πράγμα δηλαδὴ ἀδύνατον... τί νὰ τῷ κάμῃ τις;... Ἡ ψυχὴ εἶνε προσβεβλημένη, καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰς ἀπλοῦς ἰατρός.

Ἡ Μαρκελίνα ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν.

Ἡ Σοφία ἐψιθύρισε:

— Τὸν δυστυχῆ. Τόσον φαίνεται ἀγαθός!

Ἡ Μαρκελίνα οὐδὲν ἤκουσεν. Ἦτο παραδεδομένη εἰς τὰς σκέψεις της.

— Καὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, θὰ τὴν ἀποστρέφεται ἀναμφιβόλως, διότι τί ἄλλο αἴσθημα ἤδυνατο περὶ αὐτῆς νὰ τρέφῃ;

— Δὲν τὴν ἀποστρέφεται ποσῶς.

— Τὴν περιφρονεῖ τότε; ὑπέλαβε πνευστιῶσα.

— Ὅχι, τὴν σκέπτεται καθ' ἐκάστην... Τὴν ἠγάπα... Ἀποτόμως ἐξηφανίσθη. Τὸ αἷτιον οὐδέποτε τὸ ἔμαθε. Περιμένει, ἵνα τὴν περιφρονήσῃ, ἵνα τὴν ἀποστραφῇ, νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν περιβάλλει τὴν ἐξαφάνισιν, αὐτὴν. Ἄ! πῶς ἡ περιφρόνησις θὰ ἐξήλειψε τὸν ἔρωτα καὶ ἂν ἠδυνάμην...

— Φείσθητι αὐτὴν τὴν γυναῖκα, σοὶ λέγω... Τόσον εἶσαι νέος... ὀφείλεις νὰ ἦσαι ἐπιεικής... Δὲν ὑπέφερες ἀκόμη!..

— Ἐὰν ἤκουες, ὅπως ἐγώ, τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον διηγούμενον μοι πῶς ἡ ζωὴ του κατὰ μικρὸν σβέννυται, ὁμοίως πρὸς λυχνίαν τῆς ὁποίας δὲν ἀνανεοῦσι τὸ ἔλαιον!...

Ἡ πνοὴ μόνῃ τῷ ἀπομένει πλέον... Τὸ ἐλάχιστον θὰ τὸν ἐφόνευεν... Ἴσως ἀόριστός τις ἐλπίς, ἐμφωλεύουσα εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας του, τὸν τηρεῖ ἐτι ἐν ζωῇ... Καὶ δὲν ἔχει ἡ ζωὴ του νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, σὲ βεβαιῶ...

— Φρονεῖς ὅτι διατελεῖ εἰς κίνδυνον... ἀμεσον;

— Οἶμοι!... φρονῶ μάλιστα ὅτι τὸν κατέχουσι σκέψεις περὶ αὐτοκτονίας... Ἴνα ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων τῆς ἀναμνήσεως, ὁ κ. Βωφόρτ ἐπέζητησε τὴν λήθην εἰς τὴν βιομηχανίαν, παρεδόθη εἰς ἐπιμοχθον ἐργασίαν. Ὅχι μόνον δὲν εὔρε τὴν λήθην, ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς περιουσίας του ἀπώλεσε. Τότε ἀποθεαρρημένος, ἐφ' ὅσον βλέπει τὸν θάνατον βραδύνοντα νὰ ἐπέλθῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐξοικειοῦται κατ' ὀλίγον πρὸς τὰς περὶ αὐτοκτονίας σκέψεις, ὡς τοῦ ἐσχάτου καταφυγίου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν του.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπέλαβεν ἐκείνη ἐναγωνίως. Καὶ οὐδὲν μέσον ἵνα τὸν ἀναχαιτίσῃ τις τούτου, οὐδεμίαν λέξις... δὲν σοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν;...

— Δὲν εἶνε, μῆτέρ μου, τῷ ὄντι, ἡ θέσις του ἀξία οἴκτου;...

— Βεβαίως! ἡ λύπη αὐξάνεται.

— Καὶ ἂν ἠδύνασο ν' ἀνεκούφιζες τὴν λύπην αὐτὴν, δὲν θὰ ἐδίσταζες, δὲν ἔχει εὐτὼ μῆτερ;

— ὦ! ὄχι... μετὰ χαρᾶς θὰ τὸ ἐκλαμβάνον...

— Χαίρω ἀκούων νὰ μοὶ τὸ λέγῃς... διότι ἰδοὺ τί σκοπεῖω.

— Ἄλλὰ τί;... Καὶ εἰς τί ἔχεις ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Θα ἴδης... "Όλα τὰ φάρμακα θ' ἀπέβαινον ἀνωφελῆ... Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸν ἀπαιτεῖται εἶνε ἠθικὴ τις θεραπεία... Ἐσκέφθη λοιπὸν εἰς σέ... μητέρα...

— Μήπως εἶμαι ἰατρός, ἐγώ ; εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ γελάσῃ.

— "Όχι, ἀλλ' εἶσαι πνευματώδης καὶ ἀγαθὴ. Ἡ μόνωσις τὸν φονεῦει, αὐτὸν τὸν ἀνθρώπων. Ἡ μόνωσις τῷ ἐμβαλλεῖ τὰς πενθίμους αὐτὰς ιδέας...

— Διατί νὰ μὴ νυμφευθῇ ! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐσθεσμένης.

— Τίς λέγει ὅτι δὲν εἶνε ἔγγαμος ;

Ἐσίγησεν. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἀπόφασιν ἣν συνέλαβε τοῦ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ;

— Ἡ μόνωσις τὸν καταβάλλει. Πλησίον ἡμῶν ἡ καρδία του θ' ἀναζωογονηθῇ. Θα ἴδῃ πόσον ἀγαπώμεθα Ἐκ τούτου θὰ συνάψῃ πρὸς ἡμᾶς φιλίαν ἧς ἔχει ἀνάγκη, διότι ἐκ τούτου ἀποθνήσκει... Ἀποθνήσκει διότι δὲν ἀγαπᾷ. Πλησίον ἡμῶν, θ' ἀνεύρη τὴν γαλήνην ἧτις τὸν ἐγκατέλειπεν... Ἡ εὐθυμία, ἡ χάρις τῆς Σοφίας ταχέως θὰ θιξῶσι τὴν καρδίαν του... Ἡ εὐθύτης σου, καὶ ἡ ὑψηλὴ γνώσις τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν ἧς εἶσαι κάτοχος θὰ τὸν ἀνακουφίσωσι... θὰ τῷ ἐπιφέρωσι ἴσως λήθην τῶν πόνων του... Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ ἤδη, αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν τὴν ἀγάπην ἣν συλλαμβάνει ἄνθρωπος ὑγιῆς, πρὸς ἄνθρωπον ὑποστάντα δοκιμασίας παντοειδῆς, ἐξητλημένον καὶ καταβεβλημένον. Τὸν ἀγαπῶ ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἀγαπᾷ τὸν ἀσθενῆ, καὶ ἀπορῶ μάλιστα μὲ τὸ αἰφνῆδον αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος. Δέχθητι λοιπὸν αὐτὸν, μητέρα, ἄφες τον νὰ ἐρχηται ἐδῶ... ὄχι ὡς ξένος, ἐρχόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἰατρὸν του, ἀλλ' ὡς φίλος.

— Σπουδαίως ἠμιλεῖς λοιπὸν, Γεράρδε ;

— Σπουδαϊότατα. μητέρα μου.

— Σκέφθητι, υἱέ μου... ἀδύνατον εἶνε, ὅτι μοὶ ζητεῖς.

— Καὶ διατί ἀδύνατον, φιλάττη μητέρα ; ... Σὲ καθιστῶ μέτοχον μιᾶς ἀγαθοεργίας... Σὲ προσλαμβάνω βοηθὸν εἰς τὴν θεραπείαν ἐνὸς ἐξαιρετοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀδύνατον, σοὶ λέγω. Μήπως τὸν γνωρίζομεν τίς εἶνε, αὐτὸς ὁ ἀσθενῆς... Πῶς γνωρίζεις, ἂν τὸν δεχθῶμεν, ὅτι δὲν ἐνδέχεται ἀργότερον νὰ μετανάστῳμεν...

— "Ω ! ὦ ! παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐκλάβῃς ὡς ἄνθρωπον ἐλευθερωθέντα ἀπὸ τὸ κάτεργον !

— Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου—καὶ ὅτι σοὶ λέγω θὰ τὸ ἐνοσῆσῃς ἀμα καὶ σὺ γίνῃς γέρον

— Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου δὲν ἐπιζητοῦσι πλέον νὰ συναπτῶσι νέας γνωριμίας. Ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἔχει τις ἀρκούσι. Γνωρίζεις πόσον εἶμαι ἀκονιώνητος. Ἀνέκθην ζῶ διὰ σέ, διὰ τὴν Σοφίαν, καὶ πλὴν σου καὶ ἐκεῖνης, εἰς οὐδένα ἄλλον ποτὲ ἐσκέφθην. Ἐδέχθη νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐσρτήν τοῦ Βαλόν. Πλειότερον τι ἀδυνατῶ νὰ πράξω. Ἴνα ἐπετύγχανες ὅτι ζητεῖς, ἔσπεπεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἵνα τύχῃ τῆς ἀφοσιώσεως ἧς ἔχει ἀνάγκη...

... νὰ ἐκέρδιζε τὴν συμπάθειάν μου, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἀδελφῆς σου... καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε λίαν ἀμφίβολον...

— "Ω ! μαμά, συγγνώμην, εἶπεν ἡ Σο-

φία, μοὶ ἤρесе πολὺ, καὶ ἀγνωστὴ διατί ἡ περιλυτὸς του καὶ γλυκεῖα ὄψις τόσον μ' ἔχει συγγιήσει.

— Βλέπεις, μητέρα μου, βλέπεις ; ὑπέλαθεν ὁ Γεράρδος, θριαμβευτικῶς.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἐπέμενε, ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ὑφισταμένη βασάνους, ἠμιλοῦσα ἐναντία τῶν ὑπαγορεύσεων τῆς καρδίας της, ἐπέμενε ἐν τούτοις.

— Παραδέχομαι ὅτι ἡ Σοφία δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαπᾷ, αὐτὸν τὸν ἀνθρώπων...

Διεκόπη... πνιγομένη. Τί ἔλεγε λοιπὸν ! Καὶ εἰς ὁποῖαν ἀλλόκοτον καὶ σκληρὰν θέσιν ἡ τύχη τὴν εἶχε περιαγάγει ; Εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ ἐναντιοῦται πρὸς τὴν κόρην της, πρὸς τὴν ἐμφυτον ἀφοσιώσιν ἧτις εἴλκυε τὴν Σοφίαν πρὸς τὸν πατέρα της.

Ἐξηκολούθησε :

— Ναί, τὸ παραδέχομαι, μολονότι εὐρίσκω... ἀλλόκοτον... τὴν τόσον ἀπότομον αὐτὴν... ἀφοσιώσιν... δι' ἀνθρώπων τὸν ὁποῖον μίαν μόλις φορὰν εἶδε... τὸν ὁποῖον ἀγνωστὸν...

Ἐἶχεν ἠμιλήσει σκληρῶς. Ὑπέφερε πολὺ. Ἦθελε νὰ θέσῃ πέρας εἰς αὐτὴν τὴν καταδικήν.

Ἡ Σοφία ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν, καὶ δάκρυα πάραυτα ἐπεφάνησαν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων της.

— Μητέρα μου, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ Γεράρδος, ἐπίτρεψον νὰ χαρακτηρίσω ὡς ἀλλόκοτον, καὶ μάλιστα ἀκατανόητον τὴν ἀπόφασίν σου καὶ τοὺς λόγους δι' ὧν ὑπέδεχθης τὴν αἰτησίαν μου. Αἱ λέξεις αὐταὶ μοὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἂν ὁ κ. Βωφόρτ ὑποφέρει ἐξ ἀναμνήσεων, σὺ δὲν τρέχεις ποσῶς φόβον νὰ παθῇς τι παρόμοιον.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο, Γεράρδε ; εἶπεν ἐκεῖνη, πάντοτε φοβουμένη.

— Ὁ κ. Βωφόρτ ἔσωσε τὴν Σοφίαν ἀπὸ φρικώδους θανάτου... Παράδοξον εἶνε, ἐὰν ἡ Σοφία τῷ ὀφείλει δι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνην ; Καὶ ὅτε σοὶ προτείνω νὰ τὸν δεχθῆς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ τῷ ἐπιδείξῃς ὀλίγην φιλίαν, τὸν ἐκδιώκεις... διότι τὸν ἐκδιώκεις !

Ἡ Μαρκελίνα συνέσπα τὰς χεῖρας, διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς ἀγωνίας. Ὁ Γεράρδος εἶχε δίκαιον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτε τὴν ἐμέμφετο ὡς ἀχάριστον. Τί νὰ κάμῃ ; Πῶς νὰ τῷ ἐναντιωθῇ, πῶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ; Ὅποιας δικαιολογίσεις νὰ ἐξείρῃ ;

Καὶ ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθει, ἀπηνῆς ἐν τῇ λογικῇ του :

— Θα εἶπω τι πλέον, μητέρα μου... εὐρίσκω ὅτι ταχέως λησμονεῖς, ἀποθῶσα αὐτόν, ἀλλὰ κρίνω ἐπίσης ὅτι δὲν δικαιούσαι νὰ φέρῃσαι οὕτω πῶς... Ἄνευ τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ἡ Σοφία δὲν θὰ ἔζη πλέον... Ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου ἀφοσιώσεως, ἐξαιτοῦμαι τώρα, τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ κ. Βωφόρτ...

Ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν τοῦ ἠμιλεῖν, ἀλλὰ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἀπὴντα παντοτε ἐπιμῶνας :

— "Όχι, ὄχι, ὄχι.

Τότε ἐπαυσε πλέον ἐκεῖνος ἐπιμένων, ἀλλ' ἔρριπεν ἐπὶ τῆς μητρὸς του βλέμμα μακρὸν

καὶ λίαν περιλυτὸν. Ἡ καλὴ ἐκεῖνη καρδία ἐπειράχθη προσφονῶς, καιρίως... καὶ ἴσως ἡ ἀπειρὸς του πρὸς τὴν Μαρκελίαν ἀφοσιώσις εἶχε κατὰ τι ἐκ τούτου ἐλαττωθῇ...

Ἐκεῖνη τὸ ἠσθάνθη καὶ ἐστέναξεν.

Ἄλλ' ἐπὶ τὸν ὄμοσόν της, ἐν ἄκρῃ ταρχῆ, ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἀνεπαρέστη πρὸ τοῦ πνεύματός της.

— "Όχι, εἶπεν, ὄχι, ἀδύνατον, ἀδύνατον...

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ὁ Ροβέρτος Βαλὸν τοῖς ἔκαμε καθ' ἐκάστην ἀνά μίαν ἐπισκεψίν.

Εὐρίσκειτο ἐκάστοτε νέαν τινὰ πρόφασιν ἵνα προσέρχεται.

Δὲν ἠδύνατο βεβαίως ν' ἀπατῶνται περὶ τοῦ αἰτίου τῶν ἐπανειλημμένων του ἐπισκέψεων.

Ἦρχετο, ἐλκυόμενος ὑπὸ τῆς Σοφίας.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ χοροῦ, εἶχε τηρήσει τὴν ἀνάμνησιν τῶν θεληγῆτρων τῆς νεανίδος, καὶ εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εἰκόνα τῆς θελητικῆς του συγχορευτριάς.

Ἄλλως τε, δὲν ἔπραττέ τι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Βαλόν.

Ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὃν ὡς φίλον πάντοτε ἐθεόρει. Οὐδέποτε εἶχε μυστικὰ δι' αὐτόν.

— Εὐρίσκω τὴν Σοφίαν γοητευτικὴν, εἶπεν εἶπε πρὸς τὸν Βαλόν.

— Διάβολε ! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Δὲν εἶσαι δύσκολος εἰς τὰς ἐκτιμήσεις σου.

— Πρέπει μάλιστα νὰ σοὶ ἠμολογήσω ὅτι μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ζωηροτάτην... ὅσην οὐδέποτε γυνὴ καμμία μοὶ ἔχει ἐμποιήσει... Οὐδέποτε, ἀκούεις ;

— Ἀκούω καλῶς, ὑπέλαθεν ὁ Βαλόν, περιφρονεῖς ὀλίγον.

— Πιστεύω ὅτι θὰ τὴν ἐρωτευθῶ.

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω μόνον. Τὸ ἔχω βέβαιον. Καὶ αὐτὸ μὲ ταράττει.

— Διατί ; Εἶσαι φίλος τῆς μητρὸς. Δὲν εἶνε φυσικώτατον τὸ νὰ καταστῶ σύζυγος τῆς κόρης ;

Ἡ ἀνησυχία τοῦ Βαλόν δὲν διελύετο.

— Τί σκέπτεσαι ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Σκέπτομαι ὅτι θ' ἀναρῶσι προσκόμματα εἰς τὸ ἔρωτά σου.

— Πόθεν θὰ προέλθωσιν ; Ἐκ μέρους σου, πάτερ ;

— "Ω ; φιλάτε υἱέ μου, πῶς ἐραντάσθης ταιούτων πράγμα...

— Ἄλλὰ τότε ;

— Δὲν εἶμαι ὁ μόνος, τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἡ συγκαταθεσις. Ὑπάρχει ἡ μητέρα.

— Ἄν ἀνταγαπῶμαι ;

— Ἡ Μαρκελίνα εἶνε καμμιά φορὰ ἀλλόκοτος εἰς τοὺς τρόπους της, ὡς βλέπεις. Φοβούμαι μὴ ἡ εἰδήσις μόνη περὶ ἐνδεχομένου γαμοῦ ἐγεῖρη δυσκολίας. Τίποτε καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύω.

Καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦτου, μετὰ μακρὰν σιγὴν :

— Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλὴν ;

— Βεβαίως !

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ κατακτήσῃς τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας Λαγκῶν ἐν πρώτοις... διότι ἂν ὑπάρξῃ πρόσκομμα τι, ἐκ μέρους της

Θά προέβλη ... Ἐν πρώτοις λοιπόν ... ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, γνωρίζεις ὅτι δὲν ἐπιζητῶ, εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἡ περιουσία μου εἶνε ἀρκετή, ὥστε νὰ ἐπιζητῶ διὰ σέ μεγάλην προίκα.

Ὁ Ροβέρτος ἀφῆκε νὰ παρέλθωσιν ἡμέρητινές προτοῦ ἐκφράσῃ τὰς προθέσεις του. Πολλακις ἐπανείδε τὴν Σοφίαν.

— Ἐθεώρει βέβαιον τὸ ὅτι ἀντηγαπᾶτο. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἦσαν ἀρκούντως εὐγλωττοί. Ἡ χαρὰ τῆς ὁπότε ἐκεῖνος ἤρχετο, ἦτο καταφανής.

Ἡμέραν τινὰ τὸ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του :

— Βεβαίως τὴν ἀγαπῶ. Λοιπόν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐνδοσιασμός.

— Τὴν ἀγαπᾷς καὶ θὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῆ ;

— Ναί, διότι δὲν θὰ σκέπτομαι εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

— Καὶ ἐκείνη ;

— Δὲν εἶμαι περὶ τοῦ ἐρωτῆς τῆς τόσον βέβαιος ὅσον περὶ τοῦ ἰδιοῦ μου. Ἐν τούτοις τὸ πᾶν μὲ κάμνει νὰ πιστεύω...

— Ἐπιθυμοῖς, βεβαίως, νὰ ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν Μαρκελίαν ;

— "Ω ! πατερ μου, πόσον εἶσαι καλός !

— Διατί εἶμαι καλός ; "Ο,τι κάμνω εἶνε φυσικόν. Καὶ θέλεις νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ ; Εἶχον ἀγαπήσει τὴν Μαρκελίαν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός σου, τὴν ἤθελον πλησίον σου ἵνα σέ ἀνέτρεφεν, ἵνα ἐπεμελεῖτο τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, ἀλλ' οὐδέποτε συνήνεσε. Λοιπόν, εἶμαι καταμαγευμένος δι' ὅ,τι σήμερον συμβαίνει, καὶ πηδῶ νὰ ὑπάγω νὰ τῇ εἶπω « "Α ! δὲν ἠθελήσατε ἄλλοτε νὰ μὲ νυμφευθῆτε ... Λοιπόν, συναινέσατε, ὁ υἱός μου θὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα σας ! »

Ὁ Ροβέρτος ἐγέλασε καὶ περιεπτύχθη τὸν πατέρα του.

— Εἶσαι ὁ κάλλιστος τῶν πατέρων !

— Καὶ ἐγώ, ὑπέλαθεν ὁ Βαλόν, δὲν διαστάζω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι εἶσαι ὁ κάλλιστος τῶν υἱῶν ... Ἐμπρός, ἂν θέλῃς νὰ ζητήσω τὴν Σοφίαν εἰς γάμον διὰ σέ, πρέπει νὰ φορέσω ρεδιγκόταν. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς ;

— Ναί ... Κάλλιον νὰ ἦμαι καὶ ἐγώ ἐκεῖ.

— Δὰ νὰ ὑπερασπισθῆς τὴν ὑπόθεσίν σου ἐν ἀνάγκῃ ; Ἔχεις δίκαιον.

— Τί φοβείσαι, πάτερ ; εἶπεν ὁ νέος, περιφοβός.

— Τίποτε, ἐπαναλαμβάνω... καὶ ἐν τούτοις βέβαιος δὲν εἶμαι. Ἄν ἔλθῃς μαζύ μου, πήγαινε καὶ σὺ νὰ συγυρισθῆς. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἔλθῃς ὅπως τύχη.

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας, κατήρχοντο ἀμφότεροι τοῦ ὄχηματος πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας τῆς Μαρκελίνας.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο μόνη.

"Οτε εἶδεν εἰσερχομένους τὸν Βαλόν καὶ τὸν υἱόν του, συγκεκριμένους ὀλίγον, τὸν υἱόν ὀλίγον ὄχρον καὶ τεταραγμένον, ἐμάντευσε τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεως.

— Τώρα ! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν.

Καὶ ἠγέρθη, ὅπως προχωρήσῃ εἰς δεξιῶσιν των.

— Καλημέρα, Μαρκελίνα ... εἶπεν ὁ Βαλόν μειδιῶν...

Καὶ θεωρῶν περὶ αὐτὸν ἐν τῇ πλήρει ἀνέων μικρῇ αἰθούσῃ.

— Μήπως ἡ κόρη σας ἀπευσιάζει ;

— Ὁ ἀδελφός τῆς τὴν ἀπήγαγεν, ὑπέλαθεν ἡ Μαρκελίνα, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Εἶχεν ἐπισκέψεις νὰ κάμῃ εἰς τινα γειτονικά χωρία ... Ἀνεχώρησαν ἐφ' ἀμαξῆς ... Τόσον σπανίως ἐξέρχεται ...

— Κακὸν τὸ πρᾶγμα ... ἀλλὰ οἰκονομεῖται.

— Ἡθέλατε λοιπόν νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὴν κόρην μου ; ...

— Ἡθέλωμεν πρὸ πάντων νὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς.

— "Α ! ὑπέλαθεν ἐκείνη, προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Καὶ δὲν θὰ ὁμιλήσω μὲ πολλὰς περιστροφάς. Ὁ υἱός μου ἀγαπᾷ τὴν Σοφίαν, κυρία Λαγκών ... Δὲν ἔχετε περιουσίαν, ἡμεῖς εἰμεθα πλούσιοι ... Τὰ πρᾶγματα λοιπόν συμβιβάζονται οὕτω κάλλιστα ... Καὶ σᾶς ζητῶ διὰ τὸν υἱόν μου Ροβέρτον τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σοφίας.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤκουε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἠμικλείστους.

— Τώρα ! ἐπανελάμβανε ... Τώρα ! ... Τί ποιητέον ;

Καὶ δὲν εὗρισκε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπόν, Μαρκελίνα, λοιπόν ; ἔλεγεν ὁ Βαλόν καλοκαγαθῶς.

Ἐκείνη ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— "Ω ! ἤκουσα, ὑπέλαθεν, ἤκουσα καλῶς ... πολλὴν τιμὴν μοὶ κάμνετε ... μέγα εὐτύχημα θὰ ἦτο, δὲν τὸ ἀμφισβάλλω ... ἀλλ' ἀγνώω ἂν αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε δυνατός ...

— Ἀδύνατος εἶνε, καὶ διατί ; ὑπέλαθε μετ' ὀργῆς ὁ Ροβέρτος.

— Πρέπει πρὸς τοῦτο ἡ Σοφία νὰ σᾶς ἀνταγαπᾷ.

— Βεβαίως, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἠνόησα...!

— Ἐνδέχεται νὰ ἠπατήθητε, κύριε Ροβέρτε ;

— "Ωστε δυνατόν νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷ ;

Ἡ Μαρκελίνα ἐσίγησεν. Ἦτο ἐτοιμὸς νὰ προσέφευγεν εἰς ψεῦδος, νὰ ἰθυσίαζε τὴν κόρην τῆς, τὸν ἔρωτα αὐτόν ! Δὲν ἤθελε τὸν γάμον αὐτόν ... οὔτε μετὰ τοῦ Ροβέρτου, οὔτε μετ' οἰουδήποτε ἄλλου. Καὶ διατί ; ... Ἐξ ἄρκης φιλοστοργίας, ἐξικνουμένης μέχρι τῶν ἐσχάτων ἠρώων τοῦ ἐρωτισμοῦ ; "Οχι, οὔτε δι' αὐτό, οὔτε δι' ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ ὑπανδρεύουσα τὴν Σοφίαν, ὡφείλε ν' ἀπεκάλυπτε τὸ πραγματικόν τῆς ὄνομα.

Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διεγράφετο μὲ πύρινα γράμματα αἱ λέξεις αὐταί, αἱ περιλαμβανούσαι τὸ τρομερὸν δράμα τῆς νεότητός τῆς :

Σοφία, κόρη τῆς Μαρκελίνας Μοντεσκοῦρ καὶ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ !

Ναί, προσέτιμα νὰ ἐψευδέτο.

— Μοὶ φαίνεται πράγματι ὅτι ἡ Σοφία δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, κύριε Ροβέρτε.

— Τὴν ἔχετε ἐρωτήσῃ ;

Ἐδίστασεν. Ἡδύνατο τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐσπάρασσε τὴν τόσον εὐγενῆ αὐτὴν καρδίαν ; Ἄλλ' ἐμμένει εἰς τὸ ψεῦδός τῆς.

— Τὴν ἔχω ἐξετάσει. Σᾶς θεωρεῖ ὡς ἀπλῶν φίλον.

Ὁ Βαλόν τὴν ἠτένισεν ἐταστικῶς. Δὲν δίδει εἰς τοὺς λόγους τῆς πίστιν. "Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ροβέρτον, αὐτὸν τὸν κατέλαθεν ἡ ἀπελπισία.

— Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐνόμιζον, ἐψιθύρισε, ὅστις ἐφαντάσθην...

Ὁ Βαλόν ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαρκελίνας.

— Εἴθε τοῦλάχιστον βεβαία, τῇ εἶπε, δι' ὅ,τι ἐκ τῶν προτέρων ἀποφαινεσθε ; Ἄγαπῶ τὸν Ροβέρτον ὅσον καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε τὴν Σοφίαν. Καὶ βλέπετε ὅποιον κακὸν προξενεῖτε εἰς τὸν υἱόν μου...

— Οἴμοι ! οὐδὲν δύναμαι.

Αἴφνης ἠκούσθη ὄχημα σταθμεῦσαν πρὸ τῆς οἰκίας. Ἡ Μαρκελίνα ἐταράχθη. Ὁ Ροβέρτος ὠθούμενος ὑπὸ τινος προαισθήματος, προὐχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον.

— "Α ! εἶπεν, ἰδοὺ ἡ δεσποινὶς Σοφία μὲ τὸν Γεράρδον.

Καὶ ἐπανερχόμενος πλησίον τῆς Μαρκελίνας :

— "Α ! κυρία, ἀφετέ με νὰ τὴν ἐρωτήσω, θέλετε ; Ἀφετέ με νὰ πιστεύω ὅτι ἠπατήθητε ;... ἡ τοῦλάχιστον ἐρωτήσατέ την σεῖς αὐτὴ... διὰ τελευταίαν φορὰν... καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐπανίδητε πλέον !

— Πρὸς τί ; . . τοῦτο θὰ ἐπηύξανε τὴν λύπην σας.

— Σᾶς ἰκετεύω. Μὴ μοὶ τὸ ἀποποιήσθε !

Ἡ Μαρκελίνα ἐναντιοῦται. Διστάζει. Τὰ πρᾶγματα καθίστανται ὀλονὲν δεινότερα δι' αὐτὴν, τρέμει ἐκ πυρετοῦ. Τίς λοιπόν θὰ τὴν λυτρώσῃ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ;

Ἡ Σοφία εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἠγνῶει ὅτι θὰ εὗρισκεν ἐκεῖ τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Βαλόν. Δὲν ἀποκρύπτει τὴν χαρὰν τῆς. Ἐν πρώτοις περιπτύσσεται τὴν μητέρα τῆς, τείνει τὸ μέτωπόν τῆς πρὸς τὸν Βαλόν καὶ τέλος εὐρίσκειται πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Ἐκείνος εἶνε περίλυπος δάκρυα ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιφανῶσι τῶν βλεμμάτων του.

— Θεέ μου, εἶπεν ἐκείνη, τί τρέχει ; τί συνέβη ;

— Οὐδὲν τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ δι' ὑμᾶς ἐνδιαφέρον, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ἐν τούτοις μέγα κακὸν δι' ἐμέ ...

— Κακὸν προσβάλλον σᾶς πλήττει καὶ ἐμὲ ἐπίσης, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ἐκείνη. Καὶ ἂν ἐτόλμων νὰ ἐζήτην ὅπως μοὶ ἐμπιστευθῆτε τοῦτο ...

— "Ω ! δεσποινίς ... οὐδέποτε θὰ τολμήσω...φοβῶμαι μὴ καθίστατο διὰ παντός ἀνεπανόρθωτον τὸ κακὸν τοῦτο ... Ἐρωτήσατε τὴν μητέρα σας ...

Ἐστραφῆ πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Ἐκείνη ὑφίσταται βασιανούς. Ἡ ὄψις τῆς ἐκφράζει θανάσιμον ἀγωνίαν. Εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀναγκὴν νὰ καταπατῇ πᾶν ὅ,τι εὐγενές περὶ αὐτὴν ὑπάρχει, τὸν ἔρωτα τῆς κόρης τῆς.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Σοφία, ἤκουσας ... Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ συμφορὰ ; ...

— Δὲν γνωρίζω καὶ ἐγώ ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, ὁ κ. Βαλόν, κόρη μου, ἦλθε νὰ μοὶ ζητήσῃ τὴν χεῖρά σου διὰ τὸν υἱόν του ...

— "Α ! ἐπερώνησεν ἡ Σοφία ...

Καὶ θεῖον μείδιμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἡ καρδία της ἐσκήρτησε.

Μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἶπῃ ἔτι :

— Καὶ ἀπήντησες ;

— Τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα δι' ὕψους σταθεροῦ, σχεδὸν μετὰ ζηρότητος ... Ἀπήντησα ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ κ. Βαλὸν μὰς τιμᾶ πολὺ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀγαπᾶς τὸν κ. Ροβέρτον.

— Μητέρα ! μητέρα ! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἔλεγε. « Δὲν εἶνε ἀληθές. Τὸν ἀγαπῶ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὸν ἠγάπησα, τῷ ἀνήκω ὁλοφύχως. »

Ἄλλὰ περητήρησε τὴν σκληρὰν ἔκφρασιν τῆς Μαρκελίνας καὶ τοῦτο τὴν ποιεῖ. Οὐδέποτε εἶδε παρομοίως τὴν μητέρα της.

Ὁ πρὸς τὴν μητέρα της σεβασμὸς εἶνε ἰσχυρότερος τοῦ ἔρωτός της.

Ἐσίγησεν, ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, συντετριμμένη τὴν καρδίαν.

Ὁ Ροβέρτος, παρ' αὐτὴν, τῇ ἀποτείνει ἀλλεπαλλήλως ἐρωτήσεις, τὴν διερευνᾷ.

— Δι' ἔλεος, δεσποινίς Σοφία, ἀπαντήσατε ... Συγγνώμην ... ἐὰν εἶχον νομίσει... Εἶχον ἴσως ἀπατηθῆ ... ἀπαντήσατε, σὰς ἰκετεύω.

Ἄλλ' ἡ Σοφία, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ταπεινωμένους.

— Ἠκούσατε, μῆτέρ μου, ὁ κύριος...

— Ὅ,τι εἶπεν ἦτο ἴσως ἀληθές, Θεέ μου ;

— Ἐκείνη μόνη δύναται ν' ἀπαντήσῃ...

Καὶ ἂν ... ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὡς ἀπήντησε, σημεῖον ὅτι ἦτο βεβαία ... ὅτι ἔλεγε ... τὴν ἀλήθειαν ...

Ἡ Σοφία κλονεῖται, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ Μαρκελίνα σπύδει καὶ τὴν συγκρατεῖ.

Πρὸς στιγμὴν, στρέφεται πρὸς τὸν Βαλὸν, πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Αἰσθάνεται πόθον νὰ τοῖς κρυχάσῃ.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, ψεύδεται, ἐψεύσθη ἐπίσης καὶ ἐγώ ... Εἶμαι κακὴ μητέρα ... εἰς ἐμὲ μόνην σκέπτομαι, ὅχι εἰς τὴν εὐτυχίαν της ... Ἀγαπᾷ τὸν Ροβέρτον ... οἶμαι ! ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὸ ἔχω παρκτηρήσει ...

Ναί, θὰ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὅλα, ἀλλὰ πρὸς τί ; Ποτέ δὲν θὰ συγκατένευεν εἰς τὸν γάμον ... ἵνα συγκατένευεν, ὄφειλε τὸ πᾶν νὰ ὠμολόγῃ... Καὶ οὐδὲν θὰ ὠμολόγῃ... ὅχι... οὐδέποτε...

Ὁ Βαλὸν ἐποίησε κίνημα δυσαρρεσκείας καὶ ἀδημονίας.

— Τότε δὲν ἔχομεν πλέον νὰ κάμωμεν ἐδῶ τίποτε. Ἐλθέ, Ροβέρτε.

[Ἐπεταί συνέχεια]

B*

Διακόπεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ποία εἶνε αὐτά ;

— Πρὸ παντός ἄλλου, τὸ ν' ἀφυπνίσθῃ, ἐν ἐμοὶ τὸν πόθον τοῦ νὰ συνδέσω τὸν βίον μου πρὸς τὸν ἰδικόν του.

— Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πόθον προὐκάλεσεν εἰς ἐμὲ ὁ κ. Δερόδης, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀννέτα φαντάσου, δέκα χυτήρια, ὑελικά.

— Λοιπὸν ! ἔπειτα, ἀφοῦ συνδέθῃς πρὸς τὸν πλούσιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅταν συμμετασχῇς τῆς περιουσίας του ἥτις τόσον ποθητὴ σοὶ φαίνεται τὴν σήμερον ἐπειδὴ εἶσαι πτωχὴ, ὅποια θὰ ἦναι ἡ ζωὴ σου ; Θὰ διέρχῃσαι καθ' ἑκάστην τὰ Ἠλύσια Πεδία ἐφ' ἀμάξης λαμπρᾶς ; ...

— Ἄλλ' ἐννοεῖται, μετὰ τὰ Ἠλύσια ὑπάρχει τὸ Δάσος, μετ' αὐτὸ ἡ Δωβίλλη, μετὰ τὴν Δωβίλλην ἡ...

— Ἡ πληθὺς ἦν προκαλεῖ ἡ ἀργία, καὶ φοβοῦμαι μὴ αὐτὴν καὶ μόνην σοὶ ἀποκομίση ὁ κ. Δερόδης.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις.

— Οὔτε καὶ σύ. Καὶ ἂν ἔχω ἄδικον φοβουμένη τὸ νὰ καταστῇ σύζυγός σου, δυνατόν νὰ ἔχῃς καὶ σύ ἄδικον θέλουσα νὰ τὸν συζευχθῇς. Ἴδου εἰς τῶν λόγων διὰ τοὺς ὑποίους ἐπιθυμῶ τὰς συναθροίσεις αὐτὰς ὅπως σύ καὶ ὅσον σύ. Θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸν ἐκτιμήσωμεν οὕτω κατ' ἀξίαν. Ἄλλως τε δὲν θὰ ἦναι μόνος, καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ θὰ ἦναι παρ' αὐτόν, καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ κάμωμεν τὰς συγκρίσεις μας...

— Στῆξις πρὸς τὸν κ. Βονέ, βέβαια ;

— Ἀκριβῶς, πρὸς τὸν κ. Βονέ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ τόσῃ ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκεις ἀξίαν, δικτὶ δὲν τὸν καθιστᾶς σύζυγόν σου ; τοῦτο θὰ εἶνε δι' αὐτὸν ὄνειρον ὠραῖον ὡς τὸ ἰδικόν μου, ἐπιθυμοῦσης νὰ συζευχθῶ τὸν κ. Δερόδην.

— Γνωρίζεις ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶ τότε μόνον, ἀφοῦ σύ πρῶτον ἀποκατασταθῇς, καὶ ἂν τόσῃ εὐρίσκω ἀξίαν ἐπὶ τοῦ κ. Βονέ, πράττω τοῦτο εἰς σὲ σκεπτομένη, ὅχι εἰς ἐμὲ ! Μετ' αὐτοῦ, εἶμαι βεβαία, ὁ βίος δὲν θὰ περέρχῃται ἀνιχνὸς καὶ ἀπρακτος, καὶ γυνή τις δύναται μετ' αὐτοῦ νὰ καταστῇ εὐτυχῆς, συνδέουσα τὴν τύχην της πρὸς τὸ εὐελπί του μέλλον.

— ...Καὶ πρὸς τὴν ἀνέχειάν του.

— Καὶ πρὸς αὐτὴν, ἂν ἀγαπᾶς, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ θὰ ἰκνυνοποιήθῃ.

— Λοιπὸν, ἔσο σύ ἡ γυνὴ αὐτῆ, καὶ σοὶ εὐχῶμαι βίον ὄλιγον... καὶ εὐτεχνίαν...

Εἶτα περιβάλλουσα θωπευτικῶς διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Ἰουλιανὴν.

— Καὶ εὐτυχῆ, ἐννοεῖται, θὰ λογίζωνται τὰ τέκνα σὰς μετ' αὐτὴν μητέρα.

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ συσσίτιον τῶν ἀξιωματικῶν, κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο τὸ πρῶτον λόγος περὶ τῶν τῆς κυρίας Βοσμορῶ παρασκευαζομένων διασκεδάσεων.

Ἀπὸ δέκα περίπου λεπτῶν ἤδη εὐρίσκοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ συνδιελέγοντο, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ, ἀναμένοντες τοὺς καθυστεροῦντας : τὸν Σολέ, τὸν Δερόδην καὶ δύο ἄλλους.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θύρα ἠνοίγετο ἐπιλοχίαι καὶ δεκανεῖς εἰσέρχοντο ἵνα ἀνακινώσωσι διαταχάς, κανονίσωσι θέσεις, καὶ εἴτινες, ἐσκοτισμένοι ἔχοντες τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ ἔξω ἡλίου, ἀπέμενον πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ σκιερᾷ αἰθούσῃ, οἷχως ν' ἀναγνωρίζωσι τοὺς ἀξιωματικούς, οὓς ἀνεζήτητον καὶ κατηθύνοντο μόνον ἐπὶ τῇ φωνῇ ἥτις τοὺς ἐκάλει.

Πλέον ἡ ἀπαξ ἤδη διημαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀργοπορούντων :

— Νηστεία λοιπὸν ἔχομε σήμερα ;

— Πῶς διάβολο ὁ Σολέ ποῦ ἔρχεται πάντοτε στὴν ὥρα του νὰ λείψῃ ;

Θὰ τὸν κράτησε ὁ δέ... Ρόδης...

Τὸ ὄνομα τοῦ Δερόδην ἐτιμήθη εἰς δύο κατὰ τρόπον εἴρωνα.

Ἦταν ἔχῃ κανεὶς θαλαμηπόλον νὰ τοῦ παρασκευάσῃ τὸ πρῶτόν του πρόγευμα καὶ προσφέρῃ Σατῶ Ἰνκὴν πρὸς σαράντα φράγκα τὴν μπουτίλια, δὲν βιάζεται, ἐννοεῖς, καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸ συσσίτιον.

— Σαράντα φράγκα τὴν μπουτίλια ; Ἐλα δά !

— Ἀκριβῶς, εἶδα τὸν λογαριασμὸ τοῦ οἰνεμπόρου τοῦ Βερδῶ.

— Τὸν ἐπιδεικνύεις ;

— Διάβολε ! γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πίνει τὸ κρασί, γιὰ νὰ δείχῃν τὸ τιμολόγιό του.

— Οἱ στόμαχοί μας φωνάζουν, ἐπανελάθειν ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

— Πταίει εἰς αὐτὸ ὁ προϊστάμενος.

Προϊστάμενον εἰς τὰ στρατιωτικὰ συσσίτια ἀποκαλοῦσι τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἀνώτερον κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν χλιωματικῶν, εἴτινες συντρώγουσι προϊσταται τῆς τραπέζης ἀσκει ἀπόλυτον ἐφ' ὅλων ἐξουσίαν παραλαμβάνει τὰς ταραχώδεις φιλονεικίας, ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα τιμωρεῖ. Τὸν ὑπακούουσι πειθαρχικῶς.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ συσσιτίου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν ἦτο ἀξιωματικὸς μισοπόλιος τὴν κόμην, γηραιὸς ὑπολοχαγὸς τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, παρασημοφορημένος, ὀνόματι Ὀκτῦ, ὅστις πρεσβύτερος ὢν κατὰ δεκαπενταετίαν τοῦ πλείστου τῶν ὑποβάθμων του καὶ μὴ ἐξεληθὼν τῆς Σχολῆς ὡς οἱ πλείστοι ἐκείνων, διετέλει ἐν ὑπερφηανίᾳ ἄμα καὶ ἀμνηνίᾳ ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ του ἀξιώματι ὡς προϊσταμένου τῆς τραπέζης. Ἐν ὑπερφηανίᾳ, ὁσάκις μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ καπνίζων τὴν πίπαν του ἀνεμιμνήσκετο παλαιῶν ἡμερῶν δοκιμασίας, ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ φιλοδοξία του δὲν ἐξικνεῖτο μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφθανε ποτε εἰς τοιοῦτον ἀξίωμα ἐν ἀμνηνίᾳ, ὁσάκις εἰς τὴν τράπεζαν φιλοπαίγμων τις ἀξιωματικὸς τῆς Σχολῆς ἐτέρεπετο μετ' ἄλλων συναδέλφων του, συνάπτων πρὸς αὐτὸν συζητήσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιστημονικὴν ἢ ἱστορικὴν περὶ ἀκαταλήπτου δι' αὐτὸν ζητήματος, εἰς ὃ ἐκαλεῖτο νὰ δώσῃ γνώμην.

— Πῶς, ἐγὼ πταίω ; ἀνέκραξεν ἀπαν-

των εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ἐξενηχθεῖσαν διαμαρτυρίαν· εἰς τί; Ἀπεφασίασε πρὸ ἑξ μηνῶν νὰ μὴ περιμένωμεν τοὺς καθυστεροῦντας· ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ ἐπετήρουν· ἀλήθεια, κύριοι;

— Ἀληθέστατα.

— Πρὸ ὅκτῳ ἡμερῶν ἀπεφασίασατε νὰ τοὺς περιμένωμεν· τοὺς περιμένωμεν· ὡς φαίνεται δὲν γνωρίζετε καὶ σεῖς τί θέλετε.

— Ἰδοὺ τί κάμνει ἡ καθολικὴ ψηφοφορία.

— Κύριοι, ἀφήσετε τὰ πολιτικὰ κατὰ μέρος, ὑπέλαβε μετ' αὐστηρότητος ὁ Ὀκτῦρ. Ἐἶτα ἀναλαβὼν παρὰ τὰ τοῦ συμβιβαστικόν του ὕφος:

— Μετὰ τρία λεπτὰ τὸ πρόγευμα παρὰ τίθεται.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Δερὸδης εἰσῆλθε νωχελῶς ὡς ἄνθρωπος μὴ ἐπειγόμενος.

— Κύριε Δερὸδη, ἀργήσατε, εἶπεν ὁ Ὀκτῦρ.

— Δὲν ζητῶ τὴν υπεράσπισίν μου, κόψετε μου τὸ κεφάλι.

Ἐἶτα ὅτε ἤρχισαν οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ ἐξικειδῶνται πρὸς τὸ σκιερὸν τῆς αἰθούσης, περιήγαγεν ἀνά τὸ διαμέρισμα βλέμμα ἐμπαικτικόν.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι ὁ τελευταῖος, εἶπε.

Καὶ ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τοῦ κηλιδωμένου τραπέζου ἀνοῦλου:

— Ὅ,τι ὦρα καὶ ἂν ἔλθῃ τις ἐνωρίς πάντοτε ἔρχεται, προκειμένου διὰ γεῦμα τόσο ὠραῖον, εἶπε ταπεινοφῶνως.

Ἀφ' ἧς ὁ Δερὸδης, ὑπέκων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του, ἐγένετο στρατιωτικὸς, τὸ συσσίτιον ἦτο τὸ πλέον πάντων περιούσιον αὐτὸ εἰς πλῆξιν, μετὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου. Ἐθεώρει, παρὰ λόγον τὸ ν' ἀφίηται τὰς πολυτελείας του καὶ ἔρχεται νὰ κλείηται κατὰ καθῆκον δις τῆς ἡμέρας εἰς ἐστιατόριον ἀκάθαρτον, ψυχρὸν τὸν χειμῶνα, θερμὸν κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἀναδίδον ὄσμάς μαγειρείου; Ἀνάθεμά την διὰ πειθαρχίαν.

Αὕτη ἦτο ἡ φράσις ἣν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἤρθεκετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ· δὲν ἦτο ἀνόητον νὰ ἦναι ὑπόχρεως ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τρώγῃ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοὺς συναδέλφους του, καὶ μόνον ὅταν ἦναι ἐγγαμος νὰ ἦναι ἐλεύθερος νὰ διὰ γῃ κατ' οἶκον; δὲν εἶνε βαρβάρων τὸ νὰ μὴ ἐπιτρέπηται νὰ συντρώγηταις μετὰ τοὺς οἰκείους του, εἰμὴ ἐν ἡμέραις ἐσθῶν;

— Εἶνε ὦρα, ἀνέκραξεν ὁ πεινῶν ἀνθυπολοχαγός.

— Κενώσατε, διέταξεν ὁ Ὀκτῦρ καθήμενος.

— Ἐπὶ τέλους.

Ἐπῆλθεν ὀχλοβοὴ καὶ ἕκαστος ἔλαβε τὴν θέσιν του· αἱ μαγειρίσσαι, αἵτινες δὲν περιέμενον εἰμὴ τὸ πρόσταγμα, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, κομίζουσαι μεγάλα πινακία μετὰ ὠὰ βραστὰ καὶ σοῦπκν καὶ ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται τὴν τραπέζαν.

Αἴφνης ἠκούσθησαν ἐπιφωνήσεις καὶ γέλωτες:

— Πρόστιμον, ὁ Καρρελέ.

Ὁ Καρρελέ ἦτο ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς ὁ ἐπανειλημμένως δικηματούργητος ἐπὶ τῇ ἀργοπορίᾳ τοῦ προγεύματος· κινούμενος ὑπὸ

τῆς πείνης ἢ ἐξ ἀφαιρέσεως, ἔλαβε προτοῦ ὁ Βονέ, ὁ ἀνώτερός, του, λάβῃ τὸ μερίδιόν του, — ὅπερ ἀντέβαινε εἰς τὴν συνήθειαν.

— Καλά, ὑπέλαθεν ὁ Καρρελέ μετὰ τὸ στόμα πλήρες, ἀλλ' ὁμολογήσατε ὅτι ἡ πείνα εἶνε περίπτωσις ἐλαφρυντικῆ.

Ὁ Δερὸδης ἔλαβεν ὠὰ, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ ἠνέφξεν, τὰ ἀπέσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πινακίου του:

— Αὐτὰ μυρίζουν...

Ἄλλ' ὁ Βονέ τῷ ἀπέκοψε τὸν λόγον:

— Ἄν δὲν σὰς ἀρέσουν, μὴ ἐμποδίζετε τοὺς ἄλλους τοῦ νὰ φάγουν, εἶπε.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δικαιοῦμαι νὰ ἐκφράξω τὴν γνώμην μου, ἀντίπερ ὁ Δερὸδης ὑψηλοφρόνας.

— Ὅχι, ὅταν προσβάλλῃ τοὺς συναδέλφους σας, κύριε.

— Ἐπιμένω λέγων ὅτι...

Ἄλλ' ὁ Ὀκτῦρ ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ ὡς προϊστάμενος.

— Κύριε Δερὸδη, μὴ ἐπιμένετε· ἡ παρατήρησις σας προκαλεῖ ἀηδίαν.

Ἡ θύρα ἀνοίγεισα ἔθηκε τέρμα εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἦτο ὁ Σολέ. Γενικὴ τὸν ὑπεδέχθη ἐπιφωνήσις:

— Στὴν ὦρα ἦλθες!

— Μοῦ στοιχίζεις τρεῖς μποτίλιες σαμπάνια, ἔκραξεν ὁ Καρρελέ.

— Δὲν πταίω ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ Σολέ, συνήτησα τὴν κυρίαν Δραπιέ ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τοὺς λειμῶνας μετὰ μεγάλην δέσμη ἀνθῶν, καὶ μ' ἔκρατῃσε.

— Τῶνόντι, εἶπεν ἀνθυπολοχαγός τις, αὐριο εἶνε ἡ ἡμέρα ποῦ δέχεται.

— Λοιπόν, σὰς διηθεβαίω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σολέ, ὅτι ἡ ἐκθεσις τῶν ἀνθῶν της θὰ ἦνε λαμπρά.

— Καὶ τὸ λαμπρότερον, ὑπέλαθεν ἑτεροστίς, ὅτι κανεὶς, ὡς πάντοτε, δὲν θὰ ὑπάγῃ, καὶ ὅτι αὐτὸ ποσῶς δὲν τὴν ἀποθαρρύνει.

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω, εἶπεν ὁ Βονέ.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σολέ.

— Ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάγω, ἀντέταξεν ὁ Δερὸδης.

— Καὶ μποροῦμε νὰ μάθωμε δικαί· σὰς ἐκράτῃσε; ἠρώτησεν ὁ Καρρελέ.

— Διὰ νὰ μοὶ ἀφηγηθῇ τὰ ἔκτακτα τὰ ὁποῖα παρασκευάζονται εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ. χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διασκεδάσωσιν εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ ἀνάως διασκεδάσουν. Ἄν εὐρίσκατε ὅτι τισαύτη οἰκία δὲν εἶνε ἀξία εὐγνωμοσύνης, δικαιοματίας ἐγὼ, τὴν εὐλογῶ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Καὶ ἐγὼ.

— Τόσαι εἶνε αἱ ὦραι ποῦ δὲν ἔχει κανεὶς πῶς νὰ τὰς περάσῃ! Εὐχάριστον εἶνε νὰ τὰς διέρχεται μαζί μετ' ὠραίας νέας.

— Καὶ πότε γίνεται ἡ ἐναρξίς;

— Σήμερον θὰ γίνουσι αἱ προετοιμασίαι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ὠραία Ἀννέτα παρασκευάζει ὠραίαν ἐνδυμασίαν τῆς ὁποίας τὰς γοητείας ἡ κυρία Δραπιέ μοὶ ἀφηγήθη μίαν πρὸς μίαν, πρέπει νὰ περιμένωμεν ἕως οὗ ἡ ραπτρια τὴν τελειώσῃ.

— Καὶ ποῖον θέλει ἡ ὠραία Ἀννέτα νὰ δελεάσῃ; ἠρώτησεν ὁ Δερὸδης.

— Σέ, τὸν Βονέ, ἐμέ, ὅλους μας.

— Ὅποτε ἀγαπᾷ, ὑπέλαθεν ὁ Δερὸδης μετὰ νωχελούς ἀκκισμοῦ.

— Καὶ μέχρι τίνος σημείου;

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλη ὑπόθεσις· δύο μόνον ὦραι εἶνε καθ' ἑκάστην, καθ' ἃς παραδέχομαι τὸ δυνατόν τοῦ γάμου, αἱ ὦραι κατὰ τὰς ὁποίας κάθημαι εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι· τοῦλάχιστον, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς εἶνε ἐγγαμος, εἶνε ἐλεύθερος νὰ τρώγῃ ὅπου θέλῃ... Ἀγλαία, μία μποτίλια τοῦ Ἁγίου Αἱμυλίου.

Τῆς φιάλης κομισθείσης, ὁ Δερὸδης προσέφερεν ἐξ αὐτῆς εἰς τοὺς δύο ἐκατέρωθεν του παρακαθημένους ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τοὺς ἀπέναντί του, ὅπως συνειθίζεται. διότι ὁ εἰς τῶν ἀπέναντί του καθημένων ἦτο ὁ Βονέ, ὅστις, ἀπὸ τῶν πρώτων, εἶχεν ἀποποιηθῆ τὰς προσφοράς τοῦ συναδέλφου του, μὴ θέλων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τῷ τὰς ἀνταποδώσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπηρεσία τῆς τραπέζης ἐξηκολούθει· ἐγένετο ὑπὸ δύο θεραπειῶν μετὰ λευκὴν ἐμπροσθῆλλαν· ἡ μία τούτων, ἡ Ἀγλαία, χονδρὴ γυνὴ τριακοντοῦτις, ἀνεπιφύλακτος τὸ ὕφος καὶ τολμηρὰ τὸ βλέμμα ὡς κόρη ἀπὸ δεκαετίας ὑπηρετοῦσα τοὺς κ. ἀξιωματικούς, ἡ ἄλλη τὸ δέκατον ἔνατον τῆς ἡλικίας της ἄγουσα, πρωτόπειρος ἐτι καθὼ νεωστὶ προσληθθεῖσα. μετὰ βλέμματα ἄγρια ἢ τεθορυβημένα. Ἐνῶ ἡ τελευταία αὕτη παρουσίαζεν εἰς τινα ἀξιωματικὸν τὸ δοχεῖον τῆς σοῦπας, τὸ ἀνέτρεψεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Καρρελέ, καὶ ἐκρῆξις ἐπηκολούθησε κραυγῶν καὶ γελώτων.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ὀκτῦρ, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἴδει.

— Ὁ Βεζίν εἶνε ἀνυπόφορος, πείραζε τὴν μικρὴν, καὶ ἐκείνη ἀναποδογύρισε τὴν σοῦπα στὸν ὄμο τοῦ Καρρελέ.

— Ἦθελα νὰ τὴν μάθω τὴν ὑπηρεσίαν της, ὑπέλαθεν ὁ Βεζίν.

— Διὰ νὰ μαθαίνῃς τὴν ὑπηρεσίαν στῆς νέαις ὑπηρετρίαις, πρέπει νὰ ταῖς διηγῆσαι ἱστορίας, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός Γκιττώ, καὶ ὄχι νὰ τὰς πειράζῃς.

Καὶ διὰ φωνῆς βροντωδестаῆτος προσέβη εἰς ἀπρεπῆ διήγησιν προκαλέσασαν τὸν γέλωτα τῆς χονδρᾶς Ἀγλαίας.

Μὴ τερπομένων ὅλων ἐκ τῶν διηγήσεων τοῦ Γκιττώ, ἰδιαίτερα τις συνδιάλεξις ὅλως διάφορος συνήθη μεταξύ πολλῶν ἀνθυπολοχαγῶν καὶ ἐμφυχουμένη ὑπὸ τοῦ κμπαρνίτου ὃν ἐπλήρωσεν ὁ Καρρελέ. ἔφθασε μέχρι σημείου ἄκρας ἐντάσεως, μολοντί ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ ἱστορικῶ ἀντικειμένου, καὶ ἦτις ἀπέληξεν εἰς εἰκοσιτετράωρον φυλάκισιν τοῦ Καρρελέ ἐπιβληθείσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ προϊσταμένου ὃν ἠθέλησε νὰ πειράξῃ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

[Ἐπεταί συνέχεια.]

Κ*

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἶδους δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΥΛΑΤΑ ΚΥΛΛΙΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρόμων Ἑλλοπονησίου (ὁδὸς Πινακῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλαν ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἵδους τούτου καὶ λαθρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλούτος σκευῶν ὑαλιουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκεπθῆ ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἵδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν επαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμέναι.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκτῶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὅδος Μουσῶν, 11.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΔΙΟΔΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Bolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίως παντὸς εἵδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — γράσσονται σφραγίδες παντὸς εἵδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπικνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἤτοι

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὄφηγοῦ τῆς Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Ἄδεται δρ. 3. 50, χρυσόδετον 4. 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ

Ὅδος Σταδίου 63.

Βισάντι, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορῶν, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκτῶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤῶΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουγιῶν, ὀμβρῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδετα κατὰ παραγγελίαν.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένον εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚῶΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα. καὶ Ὅδος Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ	Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ.	ΠΟΥΡΑ	Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς
ΣΙΓΑΡΕΤΑ	Γενιτζέ (Διγύπτου) ἐκάστη γιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.	ΣΙΓΑΡΑ	Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Ξε- χρητισμαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

Τιμαὶ συγκαταβατικά.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤῶΝ** λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰασδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἴδιου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισιαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδους—ἰδίως ἑλληνικῶν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγιασελοῦ), ἅς ἀγοράξῃ σιγάρων μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ,

εἶνε μία ἀληθὴς διὰ τὰς Ἀθῆνας πρωτοτυπία καὶ προορισμὸς νὰ καταστῇ ἐν τῶν καλλίστων ἐντευκτηρίων Ἐν τῷ μικρῷ του χωρῷ συγκεντρωθῇ τὰ πάντα, ἤτοι Μαστιχοπολεῖον, Καφεσίον καὶ ἐκ τοῦ προχείρου Ξενοδοχείου μὲ περισυρὸν ρητινῆν καὶ μαγειρικὴν ὀρίστην. Τὰ πάντα ἐκλεκτὰ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἐπὶ τῷ ὅποιῳ ἰδίως διακρίνεται ὁ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ εἶνε ἡ προμήθειά του Οἶνων Κεραλληνίας γνησίων καὶ παντοειδῶν. Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸν ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΝ!

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἵδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δερμάτα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤῶΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσι εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῆς διαφορῶν ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείος καὶ μὴ.

Νέα ἀπαθήθη ἀνεξάντλητος.